

Η ιστορία του μικρού δελφινιού που λεγόταν Μούντζι

Πριν από λίγο μόνο καιρό, ήταν ένα μικρό δελφίνι που το λέγανε Μούντζι. Στη γερμανική διάλεκτο της Βέρνης σημαίνει “φιλί”.

Οι γονείς του τον φώναζαν έτσι επειδή το ράμφος του ήτανε πολύ πιο μυτερό από όλα τα άλλα δελφινάκια.

Όταν ο Μούντζι πήγαινε να παίξει με τα δελφίνο-παιδάκια, αυτά του φώναζαν: «Φύγε, φύγε μακριά μας! Δε θέλουμε να μας κτυπήσεις με το μυτερό σου ράμφος! Εσύ δεν είσαι σαν εμάς, είσαι διαφορετικός!». Του γυρίζανε αμέσως την ουρά και κολυμπούσανε μακριά.

Χοντρά δάκρυα άρχιζαν να κυλάνε τότε από τα μάτια του μικρού μας Μούντζι, τόσα πολλά που η θάλασσα γινότανε αλμυρότερη.

Η μητέρα του σαν τον έβλεπε τόσο λυπημένο, τύλιγε τα μπρατσο-πτερύγια της γύρω του και τον παρηγορούσε: «Μη λυπάσαι, μικρέ μου Μούντζι. Εσύ είσαι πολύ ξεχωριστός και θα 'ρθει η μέρα που θα μας κάνεις όλους περήφανους!». Το μικρό δελφίνι όμως, σούφρωνε το ράμφος του κάνοντας το ακόμα πιο μυτερό και έλεγε κλαίγοντας: «Τι να το κάνω που είμαι ξεχωριστός, όταν κανένα από τ' άλλα δελφίνια δε θέλει να παίξει μαζί μου”.

Η αδελφή του κάποιες φορές κατάφερνε να τον εμψυχώνει. «Ας κολυμπήσουμε μέχρι το σπίτι του παππού. Σίγουρα αυτός κάτι θα έχει να μας πει». Το μικρό δελφίνι αγαπούσε τον παππού πιο πολύ απ'όλους. Αγαπούσε την ήρεμη καθάρια φωνή του, τις καλές του συμβουλές και το γεγονός ότι παρά την ώριμη ηλικία του, ήτανε πάντοτε πρόθυμος για περιπέτεια. Ο παππούς μάθαινε καθημερινά όλα τα νέα από το δελφίνο-ραδιοφωνικό σταθμό!

Σήμερα όμως το χιούμορ του τον είχε εγκαταλείψει! «Χριστός και Παναγία! Αυτό έχει παρατραβήξει!», φώναξε και η γκρίζα του ουρά έτρεμε από οργή! «Τι έχει συμβεί παππού;», τον ρώτησαν τα δελφίνο-παιδάκια τρομαγμένα, αφού ποτέ δεν είχαν ξαναδεί τον παππού τους σε τέτοια κατάσταση. Ο παππούς πήδησε στον αέρα σε μια προσπάθεια του να ηρεμήσει λίγο. «Έχω να σας πω μόνο κακά νέα!. Δελφίνια έχουν εγκλωβιστεί στα δίχτυα των ψαράδων και τώρα αυτό! Περισσότερα από 10 000 θα αλιευτούν για επιστημονικούς σκοπούς, όπως λένε οι άνθρωποι». Ένα δυνατό αίσθημα αηδίας κύλησε στις φλέβες τους και το δέρμα τους χλώμιασε μεμιάς. «Συγχωρέστε με, μικρά μου. Η μητέρα σας πολύ θα μου θυμώσει που σας είπα την αλήθεια και όχι παραμύθια!».

“Παππού, και εμάς μας πληγώνει όταν οι άνθρωποι καταστρέφουν τις θάλασσες. Δεν πιστεύουμε πλέον στα παραμύθια.»

«Καλά, καλά!» μουρμούρισε το γερο-δελφίνι εντυπωσιασμένο. Η φωνή του έγινε πάλι ήρεμη και καθαρή σαν πρώτα. «Θέλετε να με βοηθήσετε να συγκαλέσουμε το Συμβούλιο των Δώδεκα

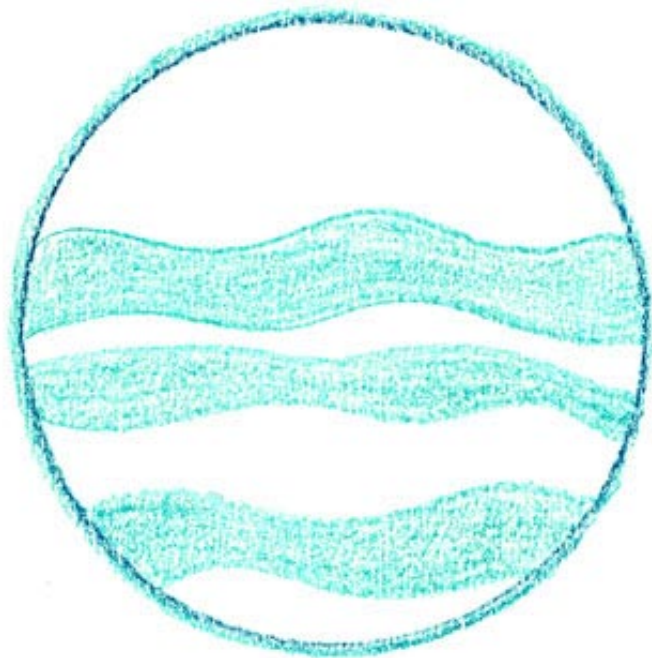
Γερόντων; Κάτι πρέπει να γίνει!». « Ναι, παππού, ευχαρίστως θα σε βοηθήσουμε».

Αμέσως αυτά ξεκίνησαν με κάτι βουτιές μακρύτερες από τις συνηθισμένες, πρώτα να βρουν την Θεία Φιλιώ που ήτανε η μεγαλύτερη δελφίνο-κυρία. Η Φιλιώ και τα υπόλοιπα μέλη του συμβουλίου ακολούθησαν αμέσως τα δελφίνο-παιδάκια. «Αν είστε έτοιμοι, θα μετρήσω μέχρι το τρία», ανακοίνωσε η Φιλιώ κοιτάζοντας το πλήθος των μαζεμένων δελφινιών. Οι έξι μεγαλύτεροι δελφίνο-άντρες και οι έξι μεγαλύτερες δελφίνο-γυναίκες είχαν μαζευτεί σχηματίζοντας έναν κύκλο. Ήταν πιασμένοι πτερύγιο πτερύγιο έτοιμοι να πηδήξουν στον αέρα όλοι μαζί. Ο κόσμος από ψηλά φαίνεται πολύ διαφορετικός, έτσι από μια γενικότερη ματιά. Με το δροσερό αεράκι της θάλασσας οι σκέψεις γίνονται πιο ξεκάθαρες και το κυριότερο απ' όλα ενωμένοι πεταγόμαστε πιο ψηλά.

Όταν καταβυθίστηκαν στη θάλασσα, τα μέλη του συμβουλίου σχημάτισαν ένα κλοιό σκέψεων και βυθίστηκαν σε περισυλλογή. Στο μεταξύ, τα άλλα δελφίνια και ο Μούντζι μαζί κολυμπούσαν σε σχηματισμό γύρω από τους δώδεκα Γέροντες για συμπάρασταση. Κανείς δεν είχε διάθεση για τραγούδια ή ψιλοκουβέντα, γιατί αυτό ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου.

Την Τρίτη μέρα οι Γέροντες έσπασαν τον κλοιό τους για να ενημερώσουν όλους σχετικά με τις τελευταίες τους σκέψεις και προτάσεις για λύση . Αυτή τη φορά όμως τα Γερο-δελφίνια απλά σούφρωσαν τα πτερύγια τους. Ο παππούς ανακεφαλαίωσε τις σκέψεις του συμβουλίου: «Βλέπουμε ότι οι καρδιές πολλών ανθρώπων, ίσως των περισσότερων, είναι κλειστές. Όταν οι καρδιές είναι κλειστές δεν μπορούν να ακούνε τα τραγούδια μας που μιλούν για αγάπη και ειρήνη, γι' αυτό γίνονται άπληστοι και επιθετικοί. Μας σκοτώνουν αλύπητα, όμως σκοτώνουν και τους ίδιους τους εαυτούς τους. Δεν μπορέσαμε να βρούμε λύση. Πολύ λίγοι μας ακούνε, ελάχιστοι, κλαψούρισε ο παππούς, και ο χρόνος δυστυχώς λιγοστεύει».

Ξαφνικά μια κραυγή διέκοψε την τεντωμένη ησυχία των δελφινιών. Η Φιλιώ όρθωσε εντυπωσιακά το ανάστημα της και ανακοίνωσε με αποφασιστική φωνή: “Αγαπημένοι μου, υπάρχει μόνο ένας τρόπος να βγούμε από το αδιέξοδο”. Φουσκαλίδες όλο έκπληξη ξεπηδούσαν από παντού. « Θα αποσυρθώ στην αμμουδιά για να διαλογιστώ. Όταν θα εμφανιστεί μπροστά μου η θεά θα της ζητήσω να μας βοηθήσει. Να μας συμβουλευτεί πως να ξαναπροσεγγίσουμε τους ανθρώπους». Τα δελφίνια δεν πίστευαν αυτά που άκουγαν και κινούσαν τα πτερύγια τους ο ένας στον άλλο λέγοντας: «Υπάρχει ακόμα ελπίδα, υπάρχει ακόμα ελπίδα για τους ανθρώπους, για εμάς!». Ο παππούς απαίτησε ησυχία απ’ όλους. “Αγαπημένη μου Φιλιώ, μας επιτρέπεις και πάλι να ελπίζουμε, γι’ αυτό σε ευχαριστούμε από καρδιάς. Καλό σου ταξίδι , τα τραγούδια μας θα σε συντροφεύουν». Και με ψηλά πετάγματα στον αέρα όλα τα δελφίνια την αποχαιρέτησαν.. Οι επόμενες τρεις μέρες και νύχτες τους φάνηκαν σαν αιωνιότητα. Στο μεταξύ η Φιλιώ είχε φτάσει στη μακρινή αμμουδιά και κάλεσε τη Θεά να την βοηθήσει.

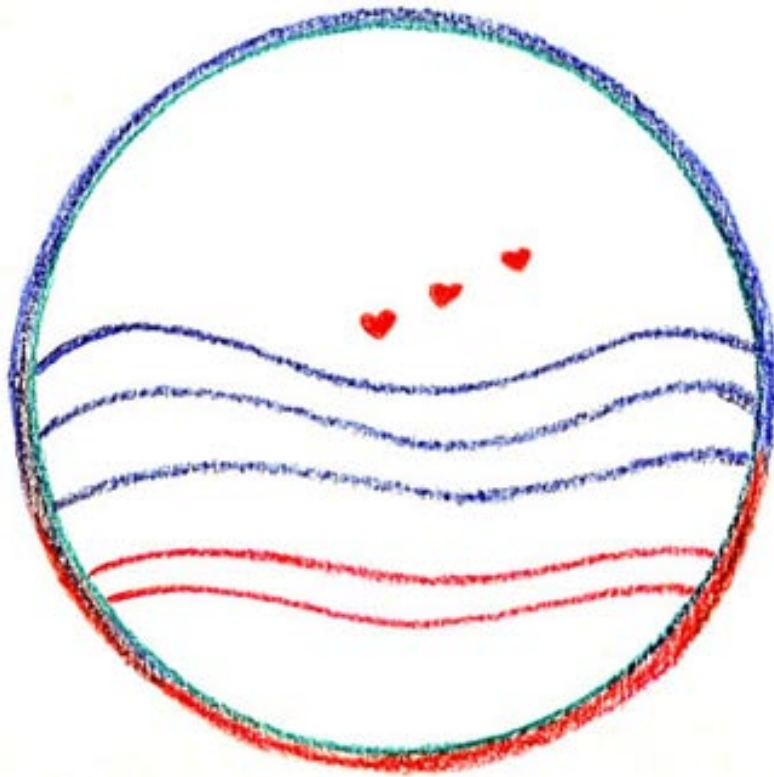

Επιτέλους ο Μούντζι και η αδελφή του ανακοινώνουν με τις πιο ενθουσιώδεις φωνές την επιστροφή της Φιλιώς. Η θάλασσα γέμισε αφρούς από τα ανυπόμονα πετάγματα των δελφινιών. Όλοι ήταν ενθουσιασμένοι για τα νέα που τους έφερνε. Ως συνήθως ο παππούς απαίτησε απόλυτη ησυχία και η Φιλιώ άρχισε να δίνει την αναφορά της. «Αγαπημένοι μου, η Θεά απάντησε στην παράκληση μας» . Ένα ελαφρύ ρίγος διαπέρασε το μαζεμένο πλήθος και την άκουγαν κρατώντας την αναπνοή τους. «Μου είπε το βράδυ, όταν οι άνθρωποι θα κοιμούνται, να παρουσιαστείτε στα όνειρά τους, θα τους φιλήσετε και τότε οι καρδιές τους θα ανοίξουν. Σας παραδίνω το χάρισμα να παρουσιάζεστε στα όνειρα των ανθρώπων. Ένας από εσάς πρέπει να κάνει το πρώτο βήμα και μετά είμαι σίγουρη ότι όλοι θα μπορέσετε να ακολουθήσετε». Ένα ψιθύρισμα ακούστηκε από παντού. “Να φιλήσουμε τους ανθρώπους στο όνειρο τους....κάποιος πρέπει να το κάνει πρώτος... μα ποιός θα τολμήσει, ποιος;» Κοιτούσαν ο ένας τον άλλο αβοήθητοι.

«Εγώω!», ακούστηκε μια δυνατή και ξεκάθαρη φωνή.

Όλα τα δελφίνια γύρισαν προς την κατεύθυνση που ακούστηκε. «Εσύ, Μούντζι;». «Εγώ!», επανέλαβε το μικρό δελφίνι κάνοντας μια τούμπα στη μέση της συνάθροισης. «Έχω το πιο μυτερό ράμφος και έτσι φιλάω καλύτερα από όλους. Θα ετοιμάσω το δρόμο για σας στις καρδιές των ανθρώπων». Ανάμεσα από τα δάκρυα της η μητέρα του τον αγκάλιασε και του είπε: « Πάντοτε το ήξερα ότι είσαι ένα πολύ ξεχωριστό δελφίνι!». Όλοι συμφώνησαν με ενθουσιασμό. «Ας αρχίσει, ας αρχίσει! Θα σε ακολουθήσουμε! Θα σε ακολουθήσουμε!».

Από τότε τα δελφίνια φιλούν τους ανθρώπους στα όνειρα τους και ακόμη μέχρι και σήμερα υπάρχουν άνθρωποι που περιμένουν να νιώσουν το φιλί των δελφινιών έστω και στο όνειρο τους. Αν είστε όμως πραγματικά τυχεροί θα σας φιλήσει ο Μούντζι, που τα φιλιά του είναι πολύ πιο τρυφερά!

Συγγραφέας: Petra Dobrovlny, Berne, Switzerland. www.dolphinkissis.ch

Μετάφραση: Κωνσταντίνα Καλημέρη, Λευκωσία. Κύπρος

Email: dinakali61_at_gmail.com